

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ansgars Eftermæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 142. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_7-txt-shoot-idm976/facsimile.pdf (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

men før han endnu kom affled, sit han Tidende om, at Grev Høne var i Unaade affat fra sin Beskilling, og Bud fra Kongen om at fiske ham Præsten tilbage igjen, da han stattede Christi Yndest ligesaa høit som hans Formand. Siden kom Ansgar selv Kongen i Tale, især ved Hjælp af Grev Burhard, som var af Konge, Slægten, og havde i den gamle Hærets Dage været Christendommens ivrige Beskytser, og den unge Konge stadfæstede nu ikke alene sin Formands Begjæringer, men gik endog videre, i det han baade tillod de Christne at have en Klokke i deres Kirke, som ellers havde været Høningerne en Veberstyggeghed, og udviiste i Ribe Byggeplads til en ny Kirke, der skulde have sin egen Præst²⁾.

Saaledes fik da Kirken saft God i Jylland, og ventelig stebte det i Ansgars sidste vorige Dage, thi Ribe-Kirkens Bygning er den sidste danske Tildragelse Rimbert omtaler, og man kunde hardtad sig, det maatte saa være: det var Kronen hvermed Historien lønnebe Værket, og levende mindes vi hermed om det Langdrag: den langsomme, men silke historiske Gang, der saa kiendelig spores i Alt hvad Danne-mark angaaer. Netop en Menne sk e. Alder

²⁾ Længdel henføres dette til 855, men stod det store Slog 54, synes det mig ikke rimeligt, at Kirke-Sagen i saa kort Tid glømskesig sine Faralle.

henstrider fra den Dag Kong Harald voksed til den, da med en udebt Jyde-Konges, og da sikkerlig med Folkets, gode Villie, den første Kirke bygges; alt som den Slægt opvores, til hvis Dre, att i Barndommen, Røgtet om Christendom er trængt, da vorer og Begjærigheden efter den, og just da denne Slægt med Hæret B a r n, begynder at raade, da første, Grøden af Landets Born er modnet til et Offer paa Guds Alter, see vi Trofsen udtomme sig i et vilde Krampetræk, og Røiset, med Mai omvundet, holde sit Indtog. Hvad her sees i det mindre, kommer i det Større sigedan til Syn; thi saaledes fortsætter Christendommen langsom og stille sin Gang, indtil vi see den i Thyre Dannebod ved Leirekongens Side. I hende har den udvirket sin himmelske Blømsk med en Glands, for hvilken sets Trofsen i den stenehaarde Gorm maa knale, Kiende han fersmaarer Dusten, og bekæmper Roben. I Harald Blaatans see vi de sribige Elementer, der ei kan sammensmeltes, og en Kamp opstaaer, hvori den Ulyktsalige sonderliber sig selv. Evend To e. Skia g er i dette Stykke sin Faders Skygge: et Ror, som drives hid og did af Veiret, i hans Dage affondrer sig paa Viting: Snekken, hvad der ei vil Christnes, og under Knud see vi Folk og Konge enige om, af al Magt at bygge paa Kirken. Man lægge

